

MONTES EXULTAVERUNT UT ARIETES,
ET COLLES SICUT AGNI.

(PS. CXIII. IV.)

QUUM

PURPURA MAJORUM SUAQUE
EMINENTISSIMUS

JOSEPHUS
DOMINICUS,

S. R. E.

CARDINALIS,

EXEM. EPISC. ET S. R. I. PRINC.

PASSAVIENSIS,

E

COMITIBUS DE LAMBERG;

A

VICARIO AETERNI PONTIFICIS

IN

SACRUM SENATUM APOSTO-
LICUM COOPTARETUR

AN. JESU XTI MDCCXXXVII. XIII. K. Jan.

A G N O

STANTI SUPRA MONTEM

HOSTIAM JUBILATIONIS IMMOLABAT

Jo. CAR. NOB. A NEUVENSTEIN,

S. R. I. Eq.

Caes. Aul. Poet. Laur.

~~~~~

VINDOBONAE

EX

Augusta Calcographia Palatina.

Bdalonymo probitas ad diadema obstitit; Te, RELIGIOSISSIME CANDIDISSIMEQUE PRINCEPS, Purpureo Insigni Regio coronat. Quod omnibus Infulis, Tiaris, Coronis, augustius. Plus ego, me Deus fidius! ex hac re voluptatis percepi, quam omnes ex omnibus triumphis ceperunt Imperatores. Quis impediat popularium torrentem affectuum? Nam *simulacrum moeroris est, occultare, quod gaudeas.* (a) Post reges est creatus Mem. Papyrius, ut Sacra faceret; Pater & Pastor totius orbis Christiani Te Pastorem in regione & religione Christiana vigilantem indubiis factorum significationibus VII. montibus imposuit, non alias magis imitaturum L. Quinctium Triumphalem agricolam, quem Roma deinde fecit Dictatorem. *Ex his enim & dignitatem maxime expetendam videmus, quum verus, justus, atque honestus labor honoribus, praemiis, atque splendore decoratur.* (b) Dignitas est indigna, quam indigni aucupantur & occupant. *Inest enim dignitas propria virtuti, quam protinus in eos, quibus fuerit adjuncta, transfundit. Quod quia populares nequeunt facere honores, liquet eos propriam dignitatis pulchritudinem non habere. In quo illud est animadvertendum magis: nam si eo abjectior est, quo magis a pluribus quisque contemnitur, quum reverendos facere nequeant; quos pluribus ostendat despectiores, potius dignitas improbos facit. Verum non impune: reddunt namque improbi parem dignitatibus vicem, quas sua contagione commaculant.* (c) Quum autem virtus tua, DOMINE, sit propria amplissimae dignitatis pulchritudo, & eminentissimus honor, qui illam consequitur, luculenta assumptione inclarescat, existimatione hominum minime vilescit. Nam sicut est quaedam virtutis cum honore consanguinitas, ita Heroibus cum Eruditis tacita & naturalis intercedit necessitudo; ut alteri ab alteris condecorentur, & gloria illustribus viris, & doctis hominibus auctoritas concilietur, & dignitatis sublimitas cum mediocritate obsequii conspiret. Summi loci summa dehonestamenta, incommodus romae Commodus *Pietatis Auctor*, Heliogabalus *Dei Sacerdos*, Gallienus *Conservator Pietatis*, nuncupabantur. Te veteris Christianae severitatis morisque observantissimum, & omnibus, quas Apostolorum Alexander a Timotheo exigit, virtutibus ornatum, Ecclesia condecoravit purpura; qualem admirabundus obstupuit Cyneas, ut suus adeo Rex illi vilesceret, postquam Romanorum Patrum Purpuram adoravisset.

Veteribus cum Pileo non licebat obire mortem. Te, EMINENTISSIME CLEMENTISSIMEQ. PRINCEPS, Musa vetat mori. Quamdiu, o quam diutissime! in sacra hac Purpura adfulgebis, noster Apollo nulla in tuos honores culpa pallefcet. Fave igitur pietati; atque, ut honor & genius (quibus merito lubensque facio) rata esse volunt, haec grata, parata, consecrata, usurpes.

Sedium aeternarum sapientiam veneratus, bonas preces precor: ut, quod Tu pro Catholica sanctitate & veritate propaganda, atque pro disciplina Ecclesiastica instauranda, agis, bene Tibi vortat, & nova Te induat virtute ex alto! Dum interea nos ista, ut ait Romanorum togatissimus, Varro, musinamur.

(a) Ennod. (b) Cic. pro Sext. (c) Boeth. Cons. Ph.

Clementis nutu colles risere Latini,
Et Capitolini templa superba Dei.
Dura per intonsos salierunt culmina montes,
Ut saturas gestit dux gregis inter oves,
Celsaque frondentes movere cacumina colles,
Agnus ut in pratis luxuriare solet.
Exiit ex humeris vellus nivis Apenninus,
Hirsutumque novo texit honore caput.
Propulit Eridanus placidas mansuetior undas,
Cui premit humentes mollis arundo comas.
Laetitia saliit Rhodanus, laetusque Garumna
Hesperium tumidas in mare volvit opes.
Danubiusque pater caput altius extulit udum,
Atque exultantes plenior egit aquas.
Et cui non tacitum pertentent gaudia pectus,
Adfuit ut tanti nuncia fama boni?
Ante alios gaudent, & spem sub pectore Musae
Non dubiam xenii praesidiique foveant.
Si suus audacem fineret metus esse Poëtam,
Et qui jam Musae purpurat ora pudor;
Forte perenandis olim virtutibus istis,
Quam facrat pietas, congrua strena foret.
Sic erit. Haud vano praecordia concutit oestro
Lauriger, atque omen rite secundat honor.
Omnia fausta cano. Pleno nunc ore sonandum est;
Vates quisquis ades, dic bona verba Sacris.
Quicumque es veterum pietate imbutus avorum,
Pectora cui vera religione calent,

Fer pia thura focus, & summo vota Tonanti,
Quo sensus animi testificare tui.
Ferte pedum sacrumque humeris quod fulgeat ostrum,
Anulus est digitis, Infula danda comis.
Ara parata vocat, coelum favet, ipsa videtur,
Cui velit imponi, nosse Tiara caput.
Nos quoque grata sacris libamina ponimus aris,
Et damus in sanctos thura Sabea focos.
Non quia dextra pedum gestat, caput Infula cingit,
Inque humeris fulget Purpura sacra Patris.
Sed quia quae meruit, profert Insignia virtus;
Qua tribui major gloria nulla potest.
Virtuti locus est. Hos Caesar donat honores,
Et memores tanti nos cupit esse boni.
Audiat hoc Phoebus, ponto qua surgit eoo,
Et qua defessos in mare cogit equos.
Sic facer adclamat nobiscum voce Senatus,
Signaque laetitiae dat manifesta suae.
Sic proba Nobilitas, sic relligiosior Ordo,
Sic optat populus, sic rata fata volunt.
Sic quoque Musarum spondet chorus, augur Apollo,
Trina Charis, triplices sic statuere colus.
Tu modo nobilibus, pretium non vile Poëtis,
Laure, tuum nobis porrige fronde decus.
Haec mea nobilitas, haec nostrae gloria Musae,
Haec fortis species ambitiosa meae est.
At vos purpurei reges, ignoscite vati,
Rifus erunt vestrae nunc mihi divitiae.
Prisca fides, augustus amor, reverentia lauri,
Crinalesque hederæ, nunc revocata vigent.
Qualis ab hiberna moerens caligine tellus,
Longius absentem gaudet adesse diem,
Hunc aliquando diem longis Passavia votis,
Et sua laurigeris fama manebat equis.
Solemni lux ista Sacro celebranda quot annis,
Nomen ab aeterna posteritate feret.
Gratulor ipse mihi, me fausto tempore natum,
Quo potui numeris hanc celebrare meis,
Nec minus ipse mihi placeo, quod lucis in aevum
Stamina protulerim tam diuturna meae.

Ipse

Ipse sibi gratatur honor, quod moribus istis
Pulchrius in media purpurat ille nive.
Cur igitur tristem, pigram, saevamque vocemus,
Quum plus quam peccet commoda penset hiems?
Est laeta & genialis hiems hiemisque voluptas,
Atque annum totum vindicat illa sibi:
Nunc puer intonsus, vernaque simul pater aurae,
Nunc juvenis, nunc vir, nuncque labore senex,
In mediis lascivit hiems trabeata pruinis,
Et formosa suam purpurat illa nivem.
Fervet & exultat toto victoria circo,
Terraque, marmoreo candida facta gelu,
(Mirandum visu) flamanti incenditur ostro,
Et niveo glaciem Pegasus ore coquit.
Purpurei repetunt Patres pulvinar honoris,
Inque triumphali veste Senatus ovat.
Musaque successu tanti laetissima voti,
Gestit, & augurio pene superba suo est.
Desine, Roma, tuos totiens jactare Quirites,
Major ab Austriaco cardine surgit honor.
Jam mihi longinquos videor revolutus in annos,
Et vitam antiquis ducere consulibus.
Omnia tunc latias metuebant regna secures.
Littore ab Eoo littus ad Hesperium;
Aureaque immoto stabant Capitolia saxo,
O quae tunc species, quis decor urbis erat!
Quippe novis semper gaudebat Roma triumphis,
Intexens Ducibus laurea ferta suis,
Captivosque trahi Reges sub vincla videbat
Per medium populi suspicientis iter.
Cernere erat raptis confertas arcubus hastas,
Et nitidis vectas curribus exuvias.
Qualia nunc multo vidit post tempore Roma,
Mox etiam in priscum restituenda decus.
Res scribi res digna legi. Nova Purpura fulget,
Atque ipsi facta est aemula Roma sibi.
Ipsa Dei soboles, Solymo sata sanguine, Romam
Jura sacerdotii jussit habere sui;
Illic esse quibus referet, quibus aethera claudat,
Instituit claves, imperiumque dedit.

Roma sibi terras quondam subjecerat, at nunc
Aethereasque domus taenariosque lacus.
Contudit illa truces animos praestantia Regum,
Et vetuit promptas ad fera bella manus.
Nulla salus bello. Redeat pax optima rerum!
Splendidior nullus pace triumphus erit.
Pax ubi iustitiam lauro viridante coronat,
Relligio viva floret avita fide.
Di modo dent CAROLO palmas, & candida porro
Dispensent larga flamina ducta colo.
Ut geminum victor patriis virtutibus orbem,
Imperio pacem, viribus arma regat,
Et toto demum felix oriente subacto,
Quae facit ipse aliis, ocia longa terat.
Candida relligio praeclavis aucta triumphis
Erigat invicta parta trophaea manu.
Hoc precor, his votis facili Deus annuat aure,
Et jubeat nostras pondus habere preces.
Te, Pater optatae pacis, Toga, pacis alumna,
Purpura Te felix, Te colit omnis honor.
Tu modo nil dubita, tanto indigitandus honore,
Nominis & famae templa subire tuae.
Musa tuas venerata fores pudibunda requirit,
Tuta patrocinio possit ut esse tuo:
Ut stabilis Pallas tua nostra Palatia servet,
Et laurum sacri muricis umbra tegat.
Simplicitas me prisca juvat, me parca supellex,
Me facilis victus, me sine forde domus.
Scala Canesque mihi quaedam praefagia bini,
Et ruber impositus Pileus ille dedit.
Nam mea quum semel hoc spectarunt lumina sidus,
Usquam alio cursum flectere posse negant.
Non ita mane novo redeuntis lumine phoebi
Laetantur segetes, ridet & omnis ager;
Ut dulce est, oculosque tuos atque ora tueri,
Et nos posse tua luce dieque frui.
Sed non mortales habitantia fulgura visus,
Non aciem ingenii hanc lumina nostra ferunt.
Et quocunque suam diffundit Purpura lucem,
Vincuntur radiis astra minora tuis.

Non opus est tyrio saturata murice bysso,
 Hic vestit niveas Purpura nata comas.
 Scilicet Austriaco par est haec Purpura scuto,
 Purpura, quam medio lactea zona fecat.
 Regnat in aspectu pietas, & jungitur una
 Fulgida majestas relligioque vetus;
 Tam bene gemma nitens flaveri innectitur auro,
 Tam bene cum rutilo marmore splendet ebur.
 Tempore quae fuerat Pastorum lapsa priorum
 Res sacra, nunc hujus sedulitate viget.
 Qualis Apostolico radians Ecclesia seculo,
 Egit in exilium quum procul omne nefas.
 Exemplo praeit ipse aliis. Haec vivida lex est
 Imperii, quum Rex quod jubet ipse facit.
 Nec solum antiqui redeunt hoc Principe mores,
 Antiquum sed cum moribus omne decus.
 Sunt placidi mores, & mens est omnibus aequa;
 Lex prima est, leges non violare sacras.
 Qui mores, JOSEPH, tuos, & coelica sperat
 Mortali demens dona referre stilo,
 Conscendens vetitum velut Icarus alter olympum,
 Se submersuris nomina debet aquis.
 Te tua perpetuis transcribet Purpura fastis,
 Et memori tantum sparget in orbe decus.
 Semper honos nomenque tuum celebrabitur, & quum
 Advehit Eoo phoebus ab orbe diem,
 Et medii postquam spatium est emensus olympi,
 Quum pars acta, manet pars abeunda viae,
 Virtutisque tuae veniens praeconia vesper
 Audiet, & medio lucida signa polo.
 Te pietas, Te prisca fides, Te cultus honesti,
 Justitiaeque super sidera tollet amor.
 Sunt in Te veterum sancta exemplaria Patrum,
 Fama coronatis quos vehit alta rotis;
 Et quos purpureo dignata est Roma galero,
 Et qui legali sceptrum tulere manu.
 Te Pater Excellens, & Avunculus excitat ingens,
 Ostentatque tuos sculptile marmor Avos,
 Insignes meritis Heroas, & acribus armis,
 Qui meritis implent solis utramque domum.

Evehit indignos fortunaque tollit in altum,
Saepe malis amplas caecaque praebet opes;
Haec tua sed meruit pietas, haec praemia virtus;
Nemo magis tanto dignus honore fuit.
Propria si virtus sibi pingit symbola, Scala est,
Scilicet Heroes tollit in astra suos.
Cetera labuntur tacito fugientia cursu,
Virtus aeternum vivere sola potest.
Sola immortales virtus facit, illa beatos
Reddidit una homines, reddidit una deos.
Haec est, quam Princeps musis plaudentibus ornat,
Qui regimen cymbae Pontificalis habet.
Haec veteres inter statuam Tibi ponit & aram,
Ad quam perpetuo thure litabit honor.
Haec tua gesta & festa colit coelestibus hymnis,
Haec mihi Te facilem propitiumque facit.
Nil super his possum venerari numina majus,
Quam propria ut faxint, quae tribuere bona.
Quid mihi cum tot Dis, quorum sunt numina vana?
Numina sunt votis vera vocanda meis.
Tu, qui cuncta potes, Deus, aeternumque gubernas,
Cui purae mentes, qualis es ipse, placent.
Tu, Patris aeterni Patri par numine proles
Unica, & omnipotens, & sine fine Deus,
Tu quoque divini sacrum Spiramen amoris,
Qui regnum fundas, mundaque corde creas,
Dexter ades, populique tui pius annue votis,
Et serva Column Praesidiumque meum.
Quo cordata nihil Germania Principe majus,
Nec sacra Romanae curia Sedis habet.
Nestoreos regat ille dies, & stamina parcae
Ducant purpurea candidiora nive.

